

Ruhun Aşk Tuşları Alihan Altıtaş

– Alihan A. · 16 Nisan 2019

RUHUN AŞK TUŞLARI (ruh suretlerinde kalbimin yelkenleri)

Parmakları piyano tuşları üzerinde adeta dans ediyordu. O kadar içten çalıyordu ki dinleyen herkes mest oluyordu. Sanki ruhu, notaların bir parçası oluyordu. Meral'in en büyük hayali büyük kalabalıklar önünde tüm hünelerini sergilemekti. Bir gün gerçekten konservatuara girip iyi bir piyanist olacaktı. Piyano sevgisi daha çocuk yaşlarda başlamış; o sıralı tuşlar gözünde armonik bir oyuncağa dönüşmüştü. Annesi ne zaman Meral'i arasa küçük parmaklarını dayadığı sesi bile çıkmayan eski piyanoda buluyordu. Bu eski piyanonun da farklı bir hikayesi vardı. Çatı katında duran bu tozlu, eski piyano ikinci dünya savaşından kalma Varşovalı bir aile tarafından Meral'in dedesine hatıra bırakılan içinde sırlar saklı bir piyanoydu. Meral'in dedesi Şevket Bey Varşova filarmoni orkestrasında piyanist olarak görev aldığı yıllarda orkestra şefi Vladimir ile büyük bir arkadaşlık bağı kurmuş. Alman zulmü başladığında ise Vladimir ve ailesi başka bir yere kaçmak zorunda kalmıştı. Giderken de Şevket Beyin elini sıkı sıkı tutmuş "söz ver arkadaşım aile yadigarı piyanomu askerlere bırakmayacaksın " diyerek bu koca yürekli adama yemin ettirmişti. Şevket Bey sözünün eri bir adamdı. Günlerce bu piyanoyu sınırdan nasıl geçireceğini düşündü. Sonunda bir saman balyasının içine saklayarak Sovyet sınırını geçmeyi başardı. Kamyonet kiralamak için çok da para ödemişti. Bir tek Bulgaristan sınırında sorun çıktı. Arama yapan askerler silah bulunur şüphesi ile bütün piyano tellerini kesip arama yapmış ama bir şey bulamamışlardı. Piyano artık hiç ses çıkarmasa da arkadaşının hatırası olarak yıllarca evinin en güzel yerinde muhafaza edilmişti. Küçük Meral dedesinin hızla tuşlarda ilerleyen parmaklarını ve o güzel bestelerini dinleyerek büyüdü. Yaşlı eller tuşlara keyifle bastıkça küçük kızın gözleri büyüyor şaşkınlıkla dedesine bakıyordu. Yaşlı adam ise torununun bu halinden hoşnut olup keyif kahkahaları atıyordu. Dedesini kıza zaman önce kaybetse de ruhunun hep o çalmayan piyanoda yaşadığını biliyordu.

Müzik: Ne mistik bir parfüm... "Dünya'da müzik olmasaydı ne yapardım " diye düşündü. Hayatın ritminin bile melodik tavrı vardı.

Bazı zamanlar sokağa çıkar şehrin çıkardığı ama çok az kişinin duyduğu melodileri duymaya çalışırdı. Boyacı çocuğun bilmeden iki yarım vuruş vurduğu boya fırçası, Vapurların iki kalın nota sirenleri, topuklu ayakkabıların bir jazz ve blues konseri kadar ritim bulacağınız keyifli tıkrıtları, sokak müzisyenlerinin birbirine karışan melodik tonları daha neler neler.. Hayatı yaşamak hayatın içinde yer almaktan geçiyordu...

Meral tüm günlerini piyano başında geçiriyordu. Sanat okulu sınavına çok az kalmıştı. Özellikle daha önce sınava giren arkadaşlarından taktikler almayı da ihmal etmemişti. Dünya klasiklerini çaldırıyorlardı ve nota yorumlamaya izin yoktu. Birebir çalınması gerekiyordu. Aslında bu yaratıcılığı öldüren bir uygulamaydı ama sınavı geçmesi şarttı. Gecelerce piyano çalıyor tuşlar anlından damlayan terlerle ıpslak hale geliyordu. Dedesinden öğrendiği tüm metodlar hızlı çalmasına yarıyor fakat sınavı düşündükçe yaşadığı heyecan parmaklarının titremesine sebep oluyordu. Rakipleri şan dersleri alıp burnu büyük meşhur piyano hocaları ile çalışıp büyürken kendisi sadece kalbine ve parmaklarına

güveniyordu ve başaracaktı. Sınavın olacağı günden bir akşam önce rüyasında kocaman bir salonda olduğunu gördü. Üzerinde bembeyaz bir elbise kızıl saçları bukle bukle elbisesine dökülüyordu. Sahne de kocaman bir piyano belirdi. Bu dedesinin sakladığı yadigar piyanoydu. Kenarlarındaki çiziklerden tanımişti. Piyanoya doğru yürümeye başladı. Perdenin sağ tarafında ise siyah frakı takımı ile dedesi belirdi. Gülümseyen gözlerle ona bakıyordu. Meral piyanoya yaklaştığında yaşlı adam yanına gelip "Hadi çal " dedi. Meral şaşkınlıkla dedesine bakarak "Dedeciğim bu piyanonun telleri yok nasıl çalacağım "dedi. Yaşlı adam yine alışıktı olduğu o tok kahkahasını attı. "İnanırsan her şey olur. Hadi " dedi. Şaşkın şekilde tek parmağını tuşa dokundurduğunda salonda tüm salon tiz bir nota ile yankılandı. Dedesine dönüp " çalıyor çalıyor " diye keyifle bağırıyordu. Şevkey Bey torunun saçlarını okşadı " Sadece inan "diyerek gün ışığına kendini bıraktı. Gözlerine pencereden yansıyan güneş vurduğunda Meral yatağında gece gördüğü rüyanın etkisinde inançla gülümsüyordu.

Babası kızını sınav yerine bıraktığında saat öğleni geçiyordu. Tam bir de başlayacak Sanat Okulu sınavına kontenjandan fazla öğrenci başvurmuştu. Kapıdan içeri girdiğinde koridorda farklı bir manzara ile karşılaştı. Ses açmaya, notaları ezberlemeye çalışan bir grup öğrenci ile karşılaştı. Herkes saatler öncesinden gelmiş provalara başlamıştı. Onları gördükçe elindeki nota dosyasını daha da sıkıyordu. Hepsi birbirinden iyi duruyorlardı ama yapabiliyordu. Bir bir sınav salonuna çağırılmaya başladıklarını duyuran anonsla irkildi. Kalbi yerinden çıkacak gibi oluyordu. Verilen sınav numaraları ile içeri alınıyorlardı. İlk beş kişi birkaç dakika içinde içeriden ağlamaklı gözlerle çıktı. Çok tedirgin olmuştu "acaba içeride neler oluyor "diye düşündü. Sıra yavaş yavaş kendine geliyordu. Ellerinin terlediğini hissetti. Rüyasından etkilenerek beyaz bir elbise giymişti. Ona güç vereceğine inanıyordu. İçeri çağırıldığında yüzünde gülümseme olmayan iki adam ve bir kadın ile karşılaştı. Sınava giren adaylardan sıkılmış bir tavırla "Hemen hazırlanıp başlayın "diyorlardı. Meral başını sallayarak hemen notalarını dizdi ve piyanonun başına oturdu. Ortada oturan eğitimci Albert Einstein'a benziyordu. Saçları sağa sola karışmış halde farklı bir görüntü çiziyordu. İlk sırada oturan kadın söze girdi. " Beethoven beşinci senfoni ile başlıyorsunuz. Dokuzuncu senfoni ile final yapıyoruz "dedi. Sıkılgan tavırlarla bakıyorlardı çok da umutsuz duruş sergiliyorlardı. Meral kocaman bir nefes aldı. Parmaklarını tuşların üzerine koyduğunda her şey silindi. Artık sonsuz bir yeşilliğin tam ortasında duruyordu. Gökyüzü masmavi dört duvarlar etrafında yıkılıyordu. Her notada sanki yanında renk renk çiçekler açıyor bir gökkuşağı halkaları oluşturuyordu. Kuruldaki eğitimciler sandalyelerinden kalkıp Meral'e dikkatlice baktıklarında gözlerinin kapalı olduğunu fark ettiler. Bu güzel kız tuşlara ruhunu döküyordu. Hızını da gitgide arttırmıştı. Yüzündeki rahatlamış gülümseme tüm kurulu şaşırttı. Gözleri kapalı gülümseyen bir yüz..Meral hayalindeki dünyada piyanosuyla uçuyordu. Piyanodan kanatlar çıkmış onu engin sonsuzluğa yükseltiyordu. İşte özgürce kanatlanmıştı çaldığı piyano da dedesinin bıraktığı yadigar piyanoydu. Hissettiği o anı alkış sesleri böldü. Gözlerini açtığında tüm kurul üyeleri Meral'i alkışlamak için ayağa kalkmıştı. İnançın ruh kanatları onu sarıp sarmalıyordu.

12.10.2015

ALİHAN ALTITAŞ